

MAJKL KONELI

PRESUDA ULICE

Preveo
Nenad Dropulić

 Laguna

Naslov originala

Michael Connelly
THE BRASS VERDICT

Copyright © 2008. by Hieronymus Inc.

This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA

All rights reserved.

Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*U znak sećanja na
Terija Hansena i Frenka Morgana*

PRVI DEO
UVALI BUDALI
1992.

1.

Svi lažu.

Pajkani lažu. Advokati lažu. Svedoci lažu. Žrtve lažu.

Suđenje je nadmetanje u laganju. I svi u sudnici to znaju. Sudija to zna. Čak i porotnici to znaju. Dolaze u zgradu svesni da će ih svi lagati. Sedaju na svoja mesta i pristaju da slušaju laži.

Ako sedite za stolom odbrane, caka je u strpljenju. Morate da čekate. Ne bilo koju laž, nego onu za koju možete da se uhvatite i iskusite je kao usijano gvožđe u naoštreno sečivo. Onda tim sečivom rasporete slučaj i prospete mu creva po podu.

To je moj posao. Da kujem sečiva. Da oštirim sečiva. Da ih koristim nemilosrdno i bez trunke griže savesti. Da budem istina na mestu na kojem svi lažu.

2.

Četvrtog dana suđenja u Sto devetom odeljenju Palate krivičnog suda u centru grada dobio sam laž, pretvorio je u sečivo i njime rasporio slučaj. Moj branjenik, Barnet Vudson, uzjahao je dve optužnice za ubistvo i jezdio na njima pravo u čeličnosivu sobu zatvora San Kventin u kojoj služe sok gospodnji pravo u venu.

Vudson, dvadesetsedmogodišnji rasturač droge iz Komptona, optužen je za pljačku i ubistvo dvojice studenata iz Vestvuda. Hteli su da kupe kokain od njega, a on je odlučio da im umesto toga uzme sav novac i ubije ih skraćenom sačmarom. Ili je bar tako tvrdilo tužilaštvo. Bio je to zločin crnca nad belcima, i to je pogoršavalo Vudsonov položaj, posebno zbog toga što se zločin desio svega četiri meseca posle nereda koji su iskidali grad. No, najgore je bilo to što je ubica pokušao da prikrije zločin, pošto je leševe, prethodno ih otežavši, bacio u Holivudski rezervoar. Leševi su ostali tamo četiri dana, a onda su isplivali na površinu kao jabuke u buretu. Kao trule jabuke. Pomisao da mrtva tela gnjile u rezervoaru iz kojeg se grad snabdeva pitkom vodom izazvala je kolektivno prevrtanje stomaka žitelja grada. Kad je Vudson pomoću ispisa telefonskih razgovora povezan

s ubijenima i uhapšen, gnev javnog mnjenja prema njemu bio je gotovo opipljiv. Okružno tužilaštvo smesta je objavilo da će zatražiti smrtnu kaznu.

Ali slučaj protiv Vudsona nije uopšte bio kao na dlanu jasan. Bio je izgrađen uglavnom od posrednih dokaza – ispisa telefonskih razgovora – i iskaza svedoka koji su i sami kriminalci. A svedok optužbe Ronald Torens, zvezda ove grupe, tvrdio je da mu je Vudson priznao ubistva.

Torens i Vudson su bili na istom spratu Muškog centralnog zatvora, obojica u krilu najviše bezbednosti sa šesnaest ćelija poredanih u dva reda i okrenutih prema sali za dnevni boravak. U to vreme svih šesnaest zatvorenika u ovom krilu bili su crnci, prema uobičajenom ali diskutabilnom zatvorskom postupku „razdvajanja radi bezbednosti“ kojim su se zatvorenici razdvajali na osnovu pripadnosti rasi i različitim bandama kako bi se izbegli sukobi i nasilje. Torens je čekao suđenje za pljačku i nanošenje teških telesnih povreda tokom učešća u neredima. Zatvorenici ovog krila mogli su od šest ujutru do šest po podne da borave u zajedničkoj sobi i da tamo jedu, kartaju se za stolovima i međusobno kontaktiraju pod budnim okom stražara koji su se nalazili u staklenim kabinama iznad njih. Prema Torensovim rečima, za jednim takvim stolom moj branjenik mu je priznao da je ubio dva dečka iz Vestsajda.

Tužilaštvo se svojski potrudilo da učini Torensa pristojnim i uverljivim za porotu koja je imala samo tri crna člana. Obrijali su ga, raspleli mu kikice i kratko ga podšišali, a kad je stigao u sudnicu četvrtog dana suđenja Vudsonu, na sebi je imao bledoplavo odelo bez kravate. U direktnom ispitivanju koje je vodio Džeri Vinsent, tužilac, Torens je opisao razgovor koji je navodno vodio s Vudsonom jednog jutra za stolom u zajedničkoj sobi. Vudson ne samo što mu je priznao ubistva, rekao je, nego mu je saopštio i mnoštvo rečitih pojedinosti dela. Poroti

je jasno stavljeno do znanja da je te pojedinosti mogao da zna samo ubica.

Tokom ispitivanja Vinsent je držao Torensa na kratkom povocu pomoću dugačkih pitanja smišljenih da izazovu šturu odgovore. Pitanja su bila preglomazna i gotovo su navodila svedoka na odgovor, ali nisam se trudio da ulažem prigovore, čak ni kad me je sudija Kompanioni gledao podignutih obrva i samo što me nije molio da se umešam. Ali, nisam prigovarao jer sam želeo da porota vidi šta optužba izvodi. Nameravao sam, kad na mene dođe red, da pustim Torensa da recituje odgovore, da ćutim i čekam sečivo.

Vinsent je završio ispitivanje u jedanaest i sudija me je pitao da li želim da pauza za ručak bude ranije, pre unakrsnog ispitivanja. Odbio sam, rekavši da ne želim pauzu i da mi nije potrebna. Saopštio sam to s izrazom gađenja i kao da ne mogu da čekam čitav sat da bih se obrušio na svedoka. Ustao sam i poneo na govornicu veliki debeli dosije i beležnicu.

„Gospodine Torens, ja se zovem Majkl Haler. Radim u Službi javnih branilaca i zastupam Barneta Vudsona. Da li se poznajemo?“

„Ne, gospodine.“

„Tako sam i mislio. Ali vi i moj branjenik, gospodin Vudson, znate se odavno, je li tako?“

Torens se prezrivo nasmešio, ali ja sam ga pre toga detaljno istražio i znao sam tačno s kim imam posla. Imao je trideset dve godine i trećinu života proveo je po zatvorima. Školovanje je okončao u četvrtom razredu osnovne, kad je prestao da odlazi u školu, a njegovi roditelji to nisu primetili ili nisu marili za to. Prema kalifornijskom zakonu o tri prestupa, čekala ga je nagrada za doživotno delo ako bude osuđen za to što je opljačkao i prebio vlasnicu perionice rublja. Zločin je počinjen za vreme trodnevni nemira i pljački koji su zahvatili grad pošto

je četvoricu policajaca optuženih za prebijanje crnog motocikliste Rodnija Kinga, zaustavljenog zbog opasne vožnje, sud proglasio nevinima. Ukratko, Torens je imao dobrih razloga da pomogne državi da udesi Barneta Vudsona.

„Pa, znamo se svega nekoliko meseci“, rekao je Torens. „Iz najvišeg krila.“

„Jeste li rekli 'najviše krilo'?“, upitao sam praveći se blesav. „Govorite o andeoskim krilima i nekakvoj verskoj povezanosti?“

„Ne, o krilu najviše bezbednosti. U okružnom.“

„Mislite na okružni zatvor, je li tako?“

„Tako je.“

„Znači, kažete da pre toga niste poznavali Barneta Vudsona?“ Upitao sam ga ovo s tonom iznenađenja.

„Tako je, gospodine. Upoznali smo se tek u zatvoru.“

Zapisao sam to kao da je vrlo značajno.

„Da sračunamo, gospodine Torens. Barnet Vudson premešten je u krilo najviše bezbednosti petog septembra ove godine, kad ste vi već bili tamo. Sećate li se toga?“

„Aha, sećam se kad je došao, da.“

„A zašto ste vi bili u tom krilu zatvora?“

Vinsent je ustao i prigovorio rekavši da ponovo prelazim oblast koju je on već pokrio za vreme direktnog ispitivanja. Tvrdio sam da tražim detaljnije objašnjenje za Torensov boravak u zatvoru. Sudija Kompanioni odbio je prigovor i naložio Torensu da odgovori na pitanje.

„Kao što sam već kazao, optužen sam za telesni napad i za pljačku.“

„A ti navodni zločini odigrali su se za vreme nemira, je li tako?“

Pošto je mržnja prema policiji prožimala manjinske zajednice u gradu još pre nemira, tokom biranja porote borio sam se da dobijem što je moguće više crnaca i Latinoamerikanaca. Ali ovo je bila prilika da obradim petoro belih članova porote

koje je optužba provukla pored mene. Želeo sam da znaju da je čovek u kog tužilaštvo polaže toliko mnogo takođe odgovoran za slike koje su u maju viđali na televiziji.

„Aha, bio sam tamo kao i svi“, odgovorio je Torens. „U ovom gradu pajkani se uvek izvuku, ako mene pitate.“

Klimnuo sam glavom kao da se slažem s njim.

„I vaš odgovor na nepravednu presudu u slučaju prebijanja Rodnija Kinga bio je da izađete na ulicu, opljačkate šezdesetdvogodišnju ženu i onesvestite je udarcem u glavu metalnom kantom za smeće? Je li to tačno, gospodine?“

Torens je pogledao sto optužbe, a onda pored Vinsenta u svog advokata u prvom redu galerije. Ne znam jesu li unapred uvežbavali odgovor na ovo pitanje, ali pravna ekipa Torensu sada nije mogla da pomogne. Bio je sam.

„Ja to nisam učinio“, rekao je najzad.

„Niste izvršili dela za koja ste optuženi?“

„Tako je.“

„A krađe za vreme nemira? Niste počinili nikakva nedela tokom nemira?“

Torens je ćutke ponovo pogledao svog advokata i najzad rekao: „Pozivam se na Peti.“*

Što sam i očekivao. Posle ovoga proveo sam Torensa kroz niz pitanja sastavljenih tako da je odgovarajući morao ili da optuži sebe ili da odbije da pruži odgovor. Najzad, posle šestog pozivanja na Peti amandman, sudiji je dosadilo da sluša jedno te isto, pa me je vratio na slučaj u toku. Preko volje sam se povinovao.

„U redu, dosta o vama, gospodine Torens“, rekao sam. „Da se vratimo na vas i gospodina Vudsona. Jeste li znali pojedinosti ovog dvostrukog ubistva pre nego što ste upoznali gospodina Vudsona u zatvoru?“

* Peti amandman Ustava SAD, između ostalog, daje pravo pojedincu da uskrati svaki iskaz kojim bi mogao da optuži samog sebe. (Prim. prev.)

„Nisam, gospodine.“

„Jeste li sigurni? Zločin je privukao dosta pažnje.“

„Bio sam u zatvoru, čoveče.“

„U zatvoru nema televizora i novina?“

„Ne čitam novine, a televizor u mom krilu je pokvaren otkako sam došao tamo. Digli smo galamu i rekli su da će ga popraviti, ali kurac su ga popravili.“

Sudija je opomenuo Torensa da pazi na rečnik i svedok se izvinio. Nastavio sam dalje.

„Prema zatvorskom dnevniku, gospodin Vudson je stigao u krilo najviše bezbednosti petog septembra, a prema zapisima optužbe, vi ste se drugog oktobra obratili tužiocu i obavestili ga o tom navodnom priznanju. Da li vam ovo zvuči kako treba?“

„Aha, zvuči kako treba.“

„Pa, meni ne zvuči, gospodine Torens. Vi tvrdite pred ovom porotom da je čovek optužen za dvostruko ubistvo, čovek kome prethodi smrtna kazna, priznao da je izvršio zločin nekome koga poznaje manje od mesec dana?“

Torens je slegnuo ramenima pre nego što je odgovorio.

„Tako je bilo.“

„Tako vi kažete. Šta ćete dobiti od tužilaštva ako gospodin Vudson bude osuđen za ovaj zločin?“

„Ne znam. Niko mi ništa nije obećavao.“

„S vašim kriminalnim dosijeom i sadašnjim optužbama protiv vas, čeka vas više od petnaest godina zatvora ako budete proglašeni krivim, je li tako?“

„Ne znam ništa o tome.“

„Ne znate?“

„Ne znam, gospodine. O tome vodi brigu moj advokat.“

„Nije vam rekao da biste mogli otići u zatvor na dugo, dugo vremena ako nešto ne preduzmete?“

„Nije mi rekao ništa o tome.“

„Shvatam. Šta ste zauzvrat tražili od tužilaštva za vaše svedočenje?“

„Ništa. Ne želim ništa.“

„Znači, dajete iskaz zato što smatrate da je to vaša građanska dužnost, je li tako?“

Zajedljivost u mom glasu bila je jasna.

„Tako je“, odgovorio je Torens ljutito.

Podigao sam debeli dosije iznad govornice tako da ga Torens vidi.

„Prepoznajete li ovaj dosije, gospodine Torens?“

„Ne, ne bih rekao.“

„Sigurni ste da niste videli ovaj dosije u ćeliji gospodina Vudsona?“

„Nikad nisam bio u njegovoj ćeliji.“

„Sigurno se nikad niste ušunjali u ćeliju gospodina Vudsona i zavirili u dosije sa svim materijalom vezanim za ovo suđenje dok je on bio u sali za dnevni boravak, pod tušem ili na sudu?“

„Nisam.“

„Moj branjenik je držao u ćeliji mnoge istražne dokumente vezane za postupak protiv njega. U njima su navedene i neke pojedinosti koje ste jutros izneli u svom iskazu. Zar ne mislite da je to pomalo sumnjivo?“

Torens zatrese glavom.

„Ne. Znam samo da smo sedeli za stolom i on mi je rekao šta je uradio. Bilo mu je teško i otvorio mi se. Nisam ja kriv što mi ljudi otkrivaju dušu.“

Klimnuo sam glavom kao da ga žalim što nosi to teško breme ljudskog poverenja – naročito kad ih tišti dvostruko ubistvo.

„Naravno da niste, gospodine Torens. Možete li da kažete porotnicima šta vam je tačno rekao? I nemojte odgovoriti telefonski kratko kao kad vas je ispitivao gospodin Vinsent. Želim

da čujem šta vam je tačno moj branjenik kazao. Prenesite nam njegove reči, molim vas.“

Torens je ćutao neko vreme, kao da prebira po pamćenju i pokušava da se usredsredi.

„Pa“, rekao je najзад, „sedeli smo tamo, sami nas dvojica, i on je odjednom počeo da priča kako mu je teško zbog onoga što je uradio. Upitao sam ga: 'A šta si uradio?', a on mi je ispričao kako je jedne noći ubio dva momka i kako mu je strašno teško zbog toga.“

Istina je sažeta. Laži su dugačke. Želeo sam da Torens govori nadugačko i naširoko, što je Vinsent uspešno izbegao. Zatvorski tasteri imaju nešto zajedničko sa svim varalicama i profesionalnim lažljivcima. Teže da zatrpaju laž praznim rečima i navođenjem na pogrešnu stranu. Umotavaju laži u vatru. Ali usred svih tih ukrasa često se nađe trag koji vodi do velike laži.

Vinsent je ponovo prigovorio rekavši da je svedok već odgovorio na pitanja koja postavljam i da ga sada samo maltretiram.

„Uvaženi sudijo“, rekao sam, „svedok ponavlja navodno priznanje mog branjenika. Što se odbrane tiče, to je srž čitavog slučaja. Sud bi bio nemaran ako mi ne bi dopustio da u potpunosti istražim sadržinu i okolnosti priznanja koje tako teško tereti mog branjenika.“

Sudija Kompanioni je zaklimao glavom i pre nego što sam dovršio poslednju rečenicu. Odbio je Vinsentov prigovor i rekao mi da nastavim. Okrenuo sam se svedoku i progovorio iznerviranim glasom.

„Gospodine Torens, i dalje sažimate. Tvrdite da vam je gospodin Vudson priznao ubistva. Recite onda poroti šta vam je kazao. Recite nam koje je tačno reči upotrebio kad je priznao ovaj zločin.“

Torens klimnu glavom kao da tek sada shvata šta ga pitam.

„Prvo mi je rekao: 'Čoveče, baš mi je teško.' A ja sam rekao: 'Što, brate?' Kazao je da stalno misli na ona dva momka. Ja nisam znao o čemu govori zato što, kao što sam rekao, nisam ništa čuo o slučaju, znate? Zato sam ga pitao: 'Kakva dva momka?', a on je rekao: 'One crnje koje sam bacio u rezervoar.' Pitao sam ga o čemu priča, a on mi je rekao da ih je obojicu ustrelio kratežom, umotao ih u žicu za ogradu i tako to. Rekao je: 'Napravio sam jednu veliku grešku', a ja sam ga pitao kakvu. Rekao je: 'Trebalo je da uzmem nož i rasporim ih da ne isplivaju na površinu.' Eto, to mi je kazao.“

Krajičkom oka opazio sam da se Vinsent trgnuo na pola dugog Torensovog odgovora. A znao sam i zbog čega se trgao. Oprezno sam zamahnuo sečivom.

„Da li je gospodin Vudson upotrebio tu reč? Nazvao je žrtve 'crnjama'?“

„Aha, tako je rekao.“

Zastao sam i u glavi sastavljao sledeće pitanje. Znao sam da će Vinsent prigovoriti ako mu dam povod. Nisam mogao da zatražim od Torensa da tumači. Nisam mogao da upotrebim reč „zašto“ u vezi sa značenjem reči „crnje“ ili Vudsonovim motivom. To bi izazvalo prigovor.

„Gospodine Torens, u crnoj zajednici reč 'crnja' može da ima različita značenja, je li tako?“

„Valjda.“

„Da li je to potvrđan odgovor?“

„Aha.“

„Optuženi je Afroamerikanac, je li tako?“

Torens se nasmejao.

„Meni liči da jeste.“

„Kao što ste i vi, je li tako?“

Torens je ponovo prsnuo u smeh.

„Otkako sam se rodio“, rekao je.

Sudija je lupio čekićem po stolu i pogledao me.

„Gospodine Halere, je li ovo zaista neophodno?“

„Izvinjavam se, uvaženi sudijo.“

„Nastavite, molim vas.“

„Gospodine Torens, kad je gospodin Vudson upotrebio taj izraz, kao što kažete da jeste, je li vas to iznenadilo?“

„Baš i nije.“

„Zašto se niste iznenadili, gospodine Torens?“

„Valjda zato što to stalno slušam.“

„Od drugih crnaca?“

„Tako je. A slušam i od belaca.“

„Dobro. Kada neki crnac upotrebi tu reč, kao što ju je, prema vašoj tvrdnji, upotrebio gospodin Vudson, o kome govori?“

Vinsent je prigovorio rekavši da Torens ne može da zna na koga drugi ljudi misle. Kompanioni je prihvatio prigovor, a ja sam trenutak-dva smišljao novi put do odgovora koji sam želeo.

„U redu, gospodine Torens“, rekao sam najzad. „Da porazgovaramo onda samo o vama, važi? Da li vi povremeno koristite tu reč?“

„Mislim da koristim.“

„U redu. A kad je upotrebite, na koga se odnosi?“

Torens slegnu ramenima.

„Na druge ljude.“

„Na druge crne ljude?“

„Tako je.“

„Jeste li ikada belog čoveka nazvali crnjom?“

Torens odmahnu glavom.

„Nisam.“

„U redu. Kako ste razumeli Barneta Vudsona kad je dvojicu ljudi koje je bacio u rezervoar opisao kao crnje?“

Vinsent se promeškoltio na stolici, telom izvođeci pokrete ulaganja prigovora, ali nije ništa rekao. Svakako je znao da ne bi bilo svrhe. Poveo sam Torensa stazom i bio je moj.

Torens je odgovorio na pitanje.

„Shvatio sam da su bili crni i da ih je obojicu ubio.“

Sada se Vinsentov govor tela ponovo izmenio. Spustio se malo na stolici, svestan da je rizikovao dovođenjem zatvorskog tastera na mesto za svedoke i izgubio.

Pogledao sam sudiju Kompanionija. I on je znao šta sledi.

„Uvaženi sudijo, smem li da pristupim svedoku?“

„Izvolite“, rekao je sudija.

Prišao sam mestu za svedoke i spustio dosije ispred Toren-
sa. Bio je duguljast, izlizan, izbledele narandžaste boje kojom
okružni zatvori obeležavaju privatna pravna dokumenta koja
zatvorenici smeju da poseduju.

„U redu, gospodine Torens, spustio sam pred vas dosije
u kojem gospodin Vudson drži dokumenta koja su mu nje-
govi zastupnici dostavili u zatvor. Pitam vas ponovo da li ga
prepoznajete.“

„Video sam dosta narandžastih dosijea u najvišem krilu. To
ne znači da sam video ovaj.“

„Kažete da nikada niste videli gospodina Vudsona s ovim
dosijeom?“

„Ne sećam se tačno.“

„Gospodine Torens, proveli ste u istom krilu s gospodinom
Vudsonom trideset dva dana. Izjavili ste da vam se poverio i
da vam je priznao. Da li tvrdite da ga nikad niste videli s ovim
dosijeom?“

Nije odmah odgovorio. Saterao sam ga u ugao. Čekao sam.
Ako ponovo bude tvrdio da nikad nije video ovaj dosije, onda
će porota posumnjati u njegovu izjavu da mu je Vudson priznao
zločin. Ako najzad prizna da je video dosije, otvoriće mi kapiju.

„Hoću da kažem da sam ga video s dosijeom, ali nikad nisam
pogledao šta je unutra.“

Tras. Sad je gotov.

„Onda vas molim da otvorite dosije i pogledate.“

Svedok me je poslušao, otvorio je dosije i pogledao levo i
desno. Vratio sam se za govornicu pogledavši Vinsenta usput.
Oborio je pogled i bio je bled.

„Šta vidite kad otvorite dosije, gospodine Torens?“

„Na jednoj strani je slika dva tela na zemlji. Zaheftana. Slika,
hoću da kažem. Na drugoj strani je hrpa dokumenata, izveštaja
i tako to.“

„Možete li da pročitate nešto iz prvog dokumenta zdesna?
Pročitajte samo prvi red sažetka.“

„Ne, ne znam da čitam.“

„Uopšte ne znate da čitate?“

„Ne baš. Nisam išao u školu.“

„Možete li da pročitate bilo koju reč pored ispunjenih polja
na vrhu sažetka?“

Torens je spustio pogled na dosije i obrve su mu se spojile
od usredsređenosti. Znao sam da mu je veština čitanja testira-
na prilikom poslednjeg boravka u zatvoru i da je ocenjena kao
najniža moguća – ispod nivoa učenika drugog razreda.

„Ne, ne mogu“, rekao je. „Ne znam da čitam.“

Brzo sam prišao stolu odbrane i izvadio iz torbe jednu fasci-
klu i olovku. Vratio sam se za govornicu i hitro velikim štam-
panim slovima ispisao reč BELAC na fascikli. Podigao sam
fasciklu tako da je vide i Torens i porota.

„Gospodine Torens, ova reč je štriklirana u sažetku. Možete
li da pročitate ovu reč?“

Vinsent je odmah ustao, ali Torens je već vrteo glavom, pot-
puno postidjen. Vinsent je prigovorio predstavi bez dovoljnih
osnova i Kompanioni je prihvatio prigovor. To sam i očekivao.

Samo sam pripremao teren za sledeći potez pred porotom i bio sam siguran da su skoro svi videli kako svedok odmahuje glavom.

„U redu, gospodine Torens“, rekao sam. „Da pređemo na drugu stranu dosijea. Možete li da opišete tela na fotografiji?“

„Ovaj, to su dva muškarca. Neko je razmotao žicu i cirađu i oni leže na tome. Gomila pajkana naokolo istražuje i fotografiše.“

„Koje su rase ljudi na ciradi?“

„Crne.“

„Jeste li videli ranije te fotografije, gospodine Torens?“

Vinsent je prigovorio da sam to pitanje već postavio i na njega dobio odgovor. Ali to je ličilo na pokušaj da se golom rukom zaustavi metak. Sudija mu je oštro naložio da sedne; tako se tužiocima kaže da se smire i prihvate ono što im se sprema. Kad dovedeš lažljivca da svedoči, onda treba da stradaš zajedno s njim.

„Odgovorite na pitanje, gospodine Torens“, rekao sam kad je Vinsent seo. „Jeste li videli ove fotografije ranije?“

„Nisam gospodine, ne do sada.“

„Da li se slažete da se na fotografijama vidi ono što ste nam ranije opisali? Leševi dvojice ubijenih crnaca?“

„Tako mi se čini. Ali ja slike nisam video, znam samo ono što mi je opisao.“

„Sigurni ste?“

„Ne bih zaboravio nešto ovakvo.“

„Rekli ste nam da vam je gospodin Vudson priznao da je ubio dvojicu crnaca, ali njemu se sudi za ubistvo dvojice belaca. Izgleda da vam on uopšte ništa nije priznao, slažete li se?“

„Ne, priznao mi je. Rekao je da je ubio ovu dvojicu.“

Pogledao sam sudiju.

„Uvaženi sudijo, odbrana traži da se dosije ispred gospodina Torense uvrsti u dokazni materijal kao predmet broj jedan.“

Vinsent je prigovorio da za to nema osnova, ali Kompanioni je odbio prigovor.

„Dokaz se prihvata, a ostavićemo poroti da proceni da li je gospodin Torens video sadržinu dosijea i fotografije ili nije.“

Krenulo mi je i odlučio sam da pođem na sve ili ništa.

„Hvala vam“, rekao sam. „Vaša visosti, možda je sada pogodan trenutak da tužilac podseti svog svedoka na kazne za krivokletstvo.“

Ovo je bio dramatičan potez, a izveo sam ga radi porote. Očekivao sam da ću nastaviti s Torenсом i raspoređiti ga oštrom njegove sopstvene laži, ali Vinsent je ustao i zamolio sudiju da objavi pauzu, jer želi da porazgovara sa protivničkim zastupnikom.

To mi je reklo da sam upravo spasao život Barnetu Vudsonu.

„Odbrana nema ništa protiv“, rekao sam sudiji.